

Rabconek

Časopis žiakov rabčianskej školy

Školský rok 2012/13

Číslo 2

DÚHOVÝ PIATOK

Adam Miklušák, 4. A

V piatok 3. mája 2013 sme sa zúčastnili celoslovenskej súťaže Dúha, ktorej vyhodnotenie sa konalo v priestoroch MsÚ v Starej Lubovni.

Zaujímavé bolo to, že keď sme prišli do Starej Lubovne, pršalo. Hneď nato nás ale pošteklilo svojimi teplými lúčmi slniečko. A vždy keď prší a svieti slniečko, na nebi sa potom ukáže dúha, a tak sa volala aj táto súťaž.

Súťaž mala zadané dve témy: Mój najkrajší zážitok z prázdnin; Spoznávame historické zaujímavosti nášho mesta a okolia. V porote bol pre nás známy slovenský spisovateľ Peter Karpinský a akademická maliarka Eva Končeková. Skôr ako sme dostali ceny a diplomy, čakali nás milé básničky, hudobné vystúpenia, pestrý program. Krstil sa aj zborníček, kde boli literárne a výtvarné práce súťažiacich. Keď sa to

všetko skončilo, nasledovalo vyhodnotenie, na ktoré sa tešili všetci žiaci. Z našej školy sme boli ocenení traja. Svojím príbehom Bola som zajač som si vypísala 2. miesto v II. kategórii, moja spolužiačka Nina Jatyelová sa umiestnila na 3. mieste v II. kategórii a Adam Mlynarčík z 8. C získal 3. miesto v III. kategórii. Všetci sme dostali diplom, zborníček a šálku, na ktorej boli zobrazené výtvarné práce. Po vyhodnotení súťaže nasledovala prehliadka výstavy výtvarných prác. Akademická maliarka Eva Končeková zhodnotila výtvarnú časť a povzbudila nás do ďalšej tvorby, či už výtvarnej alebo literárnej. Po prehliadke výstavy sme išli na obed do reštaurácie U Jeleňa. Nakoniec sme išli aj na Lubovniansky hrad, do múzea a skanzenu. Z hradu bol nádherný výhľad. Videli sme aj delo, staré chodby, a hlavne historickú minulosť. A za možnosť zúčastniť sa tejto súťaže ďakujeme vedeniu našej školy, ktoré finančne zabezpečilo cestu do Starej Lubovne a našej triednej pani učiteľke A. Škrkovej, ktorá nás pripravovala na túto súťaž.

Viktória Bieláková, 4. B

DEŇ ZEME

„AŽ UMRIE POSLEDNÝ STROM A POSLEDNÁ RIEKA BUDE OTRÁVENÁ A POSLEDNÁ RYBA BUDE CHYTENÁ, VTEĎ SI UVEDOMÍME, ŽE PENIAZE SA JEŠŤ NEDAJÚ“

Medzinárodne významný sviatok Deň Zeme si pripomenuli aj žiaci našej školy. Žiaci I. stupňa si pozreli prezentácie o význame čistého prostredia pre život človeka. Vyučovanie všetkých predmetov v tomto zameraní bolo tematicky zamerané. Na hodine

nách slovenského jazyka sme písali príbehy o znečistení Zeme a dôsledkoch na život v budúcnosti. Písali sme list, v ktorom sme upozornili na znečistenie prírody a nášho okolia a navrhovali sme riešenia na nápravu. Na anglickom jazyku sme sa hrali hry, v ktorých sme

triedili odpad, čistili prírodu a tým sme sa naučili nové slovička.

Žiaci II. stupňa tvorili na hodinách slovenského jazyka i doma v rámci úlohy príbehy, tajničky či osemsmerovky zamerané na pripomenutie si sviatku Dňa Zeme a významu čistého životného prostredia. Na chémii tvorili plagáty o recyklácii a triedení odpadu. Na vý-

tvarej výchove maľovali výkresy, ktoré znázorňovali čistú a znečistenú zemeguľu. V rámci techniky žiaci pracovali s odpadovým materiálom, ktorý využili a vytvorili nové zaujímavé výrobky. Z plastových fľaš, kartónov, obnoseného textilu, vlny a papiera vytvorili rozprávkové postavy,

vesmírne rakety, tučniovky, traktory a vlaky. Všetci tvorcovia týchto výrobkov boli aj odmenení sladkosťami. Na prvých troch miestach sa umiestnili:

1. miesto: M. Jašáková, L. Plevjaková, C. Jurčáková, K. Jagelková, K. Cubinková (5. C) – *Martankovia na vesmírnom aute*

2. miesto: V. Heretiková, M. Iskerková, K. Iskerková, E. Sifková (6. C) – *Šmoulinka*

3. miesto: J. Barut, V. Heretiková, M. Iskerková, K. Iskerková, V. Raticová (6. C) – *Plagát o recyklácii*

Príroda je oproti nám vo výhode, môže existovať bez nás, ale my bez nej nie, preto si musíme udržiavať čistú prírodu a životné prostredie, a to nielen jeden deň v roku.

Viktória Bieláková, 4. B

Marek Mazurák, 2. B

Helena Bušková, 7. C

Michal Fusko, 1. B

Rozprávkové VRETIENKO

Dňa 9. apríla 2013 sa v Kysuckom Novom Meste roztočilo Rozprávkové vretienko, ktoré prinieslo obrovský úspech Ninke Jatyelovej, žiačky 4. B triedy.

Z krajského kola postúpila do celoslovenského kola súťaže, ktoré sa konalo 27. 4. 2013 v ZŠ Alexandra Dubčeka v Bratislave. Rozprávkové vretienko, to bola súťaž v prednese rozprávky pre žiakov základných škôl SR s medzinárodnou účasťou.

Medzi najlepších 19 recitátorov z celého Slovenska, z Ukrajiny, Maďarska, Rumunska sa po víťazstve v okresnom a krajskom kole zaradila aj Ninka. Svojím prednesom rozprávky Mágovo chlpaté srdce vyvolala v miestnosti nielen dramatické napätie, ticho a sústredenie, ale zaujala aj porotu, a tak získala „Cenu starostky mesta

Bratislava za najlepší umelecký prednes“.

A tu sú Ninkine spomienky zo súťaže:

„Keď som sa dostala do celoslovenského kola v recitačnej súťaži Rozprávkové vretienko, bola som nadšená. Nielen z očakávania dlhjej cesty do Bratislavy, ale aj zo zvedavosti, ako budú recitovať iné deti – deti z celého Slovenska. Bol to môj najväčší úspech. Moje pocity boli zmiešané, lebo napriek radosti z účasti som mala aj trému a pocit

zodpovednosti, lebo som reprezentovala nielen našu školu, ale celý kraj. Aj napriek tréme som sa rozprávkou Mágovo chlpaté srdce snažila predniesť čo najlepšie. Oplatilo sa, získala som cenu za najlepší umelecký prednes. Dá sa povedať, že ma to veľmi napadlo k ďalšej práci. Spoznala som tam kopec detí, ktoré sa tak isto venujú recitácii a môžem porovnať ich prácu s mojou.

Určite by som si chcela takýto úspech zopakovať ešte raz, aj keď by ma to stálo veľa práce. Nezáleží to však iba na mne, preto veľkú zásluhu na mojich úspechoch má moja triedna pani učiteľka Adriána Škrková, ktorá mi venuje veľa času už od 2. triedy. Na každú súťaž sa ma snaží pripraviť čo najlepšie, aby som svojím prednesom vtiahla počúvajúcich do deja rozprávky. Preto jej chcem veľmi pekne poďakovať!“

Viktória Bieláková, 4. B

ŠTÚROV ZVOLEN

Dňa 2. mája 2013 sa v našej škole uskutočnilo okresné kolo súťaže v rétorike Štúrov Zvolen v dvoch kategóriách.

Spomedzi desiatich súťažiacich v prvej ka-

tegórii sa Nina Jatyelová zo 4. B triedy umiestnila na prvom mieste a postúpila do celoslovenského kola, ktoré sa bude konať dňa 27. – 28. mája 2013 vo Zvolenskom zámku.

Silvia Stopiaková, 4. B

Čo vieš o hviezdach?

Takýto názov má astronomická súťaž, do ktorej sa pravidelne zapájajú aj naši žiaci.

V krajskom kole v Žiline našu školu úspešne re-

prezentovali: Margaréta Pienčáková zo 6. B a Martina Pitáková z 9. A triedy. Obidve žiačky obsadili krásne tretie miesto vo svojich kategóriách, čím postúpili do celosloven-

ského kola súťaže, ktoré sa uskutoční v Žiari nad Hronom. Žiačky pripravovala pani riaditeľka A. Kornhauserová.

Nikoletta Pitáková, 4. B

Na vlnách kreativity našich žiakov

Nina Jatyelová, 4. B

NAMYSLENÝ BÝK

Na maškarný ples sa každý oblečie strašidelne a ide „strašiť“. Preto sa zvieratká: kobyľa, byvol a býk z Bytče rozhodli ušiť si masku.

Kobyľa a byvol sa do toho pustili s veľkou radosťou. No býk, menom Bystřík, si išiel ľahnúť do svojho bytu dúfajúc, že všetku prácu za neho urobia kamaráti.

Byvol a kobyľa ešte nemali kostýmy hotové, preto poprosili býka o pomoc. Býk sa vyhovárал, že musí ísť k strýkovmu príbytku nazbierať byliny. Byvol a kobyľa ho teda necha-

li odísť, dokonca sa obetovali a ušili masku aj jemu. Keď bola hotová, zabalili ju do starobylého papiera a odniesli mu ju. Býk masku schmatol, zatvoril dvere, no medzitým stačil ešte skritizovať našité obyčajné gombíky. A poďakovať? To sa mu videlo úplne zbytočné.

Nastal očakávaný deň „D“ – maškarný ples. Boli tam rôzne masky, no porota určila ako víťaza býka. Jeho maska bola neobyčajne krásna. Vydobyl si ňou víťazstvo a všade sa chvastal, že si ju urobil celkom sám. Byvolovi a kobyľe to

bolo ľúto a prestali sa s ním kamarátiť.

Na druhý deň sa býk čudoval, že sa s ním nikto nerozpráva. Bol veľmi neodbytný, stále žiadal odpoveď na otázku:

„Čo sa s vami stalo? Nechcete byť moji kamaráti? Som tu nadbytočný?“

Kobyľa po čase povedala:

„Klamal si, zneužil si našu prácu!“

Býk si uvedomil svoju chybu, ospravedlnil sa im a pozval ich do svojho bydlia, aby obnovili svoje nedobytné priateľstvo.

Nina Jatyelová, 4. B

BOLA SOM ZAJAC

2. miesto v celoslovenskej súťaži Dúha

Letné prázdniny už boli v plnom prúde a ja som mala stále nočné mory z prežívky, ktorú mi vymyslela moja (predstavte si) najlepšia kamarátka. Prenasledovala ma vo dne, v noci, lepila sa mi na päty všade, kde som vkročila. Bola som zúfalá. A to všetko pre moje veľké zuby. Viem, že by ste teraz radi vedeli, ako ma kamarátka nazvala... Tušíte to? PSSST! Nechcem to počuť, nechcem to znova počuť! Kde sa mám pred tým ukryť? Zmätená hľadám útočisko v mojej izbe. Šálka na stole sa mi vysmieva kakaovým úsmevom. Otočím ju hore dnom, nech je smutná ako ja. Trošku sa bránila a prevrátila pri tom zo stola detskú encyklopédiu, ktorá s rachotom dopadla na zem. Otvorila sa na strane, kde bol obrázok...Nie! Utekaj, bež, uháňaj, upaľuj,... ale kde? Pod perinu? Pod perinu! A prečo nie? Perina ma nežne objíma a vankuš chápavo vpije slané potôčiky.

Neskôr noc pod ťažké viečka priloží ešte jeden sen. A ja som v ňom..., teda, moja prezývka.

V jednej kráľovej dedinke, kde zajačiky veselo poskakovali, žil malý zajačik, ktorý sa volal Viktor. Viktor bol veľmi zvedavý.

Jedného dňa poslala Viktorova maminka Viktora do obchodu kúpiť mrkvíčku. Keď Viktor prišiel do obchodu, zbadal v kúte starú zaprášenú mapu. Mapu do Ludského sveta. Viktor cítil, že patrí práve tam. Zajačica bundička ho omínila, a hlava, hoci mala uši obrovitanske, predsa bola pritesná jeho myšlienkam. Nuž sa spýtal predavača, či by mu mapu predal a k tomu ešte niekoľko mrkvíčiek. Predavač súhlasil a onedlho Viktor s mrkvíčkami skackal domov vlečúc za sebou obrovskú mapu.

Doma náhľivo vtisol mamičke do rúk mrkvíčky a už od dverí volal:

„Mamička, idem do Ludského sveta.“

Mamička sa v duchu usmiala a pomyslela si: „Ten môj synáčik ale má fantáziu...“

Ale Viktor sa nedal odradiť. Vytiahol mapu do záhradky pred dom, nasadil si okuliare a začal mapu študovať. Oproti v záhradke zbadal svojho najlepšieho kamaráta Silva, ako zbiera úrodu. Silvo mu zakýval labkou a spýtal sa ho:

„Hej, Viktor, kam ideš?!“

„Ahoj, Silvo! Nejdem nikde inde než do Ludského sveta.“

„Aha, môžem ísť s tebou?“

„Áno!“

V okamihu bol Silvo pri Viktorovi a obdivoval mapu. Obchádzal ju, premeriaval pohľadom, uznanlivo pokyvoval úškami. Odrazu sa mu zazdalo, že uprostred mapy vidí malú čiernu bodku. Zamyslene sa na ňu zadíval, bodka sa pomaly zväčšovala, už je z nej machuľa, ktorá sa svojou čiernou rozpája po celej mape. Silvo vzápätí priskočil k mape a chcel tú bodku zotrieť opakom svojej labky, aby im nezakryla cestu do Ludského sveta. Ale len čo sa dotkol mapy, pocítil, že mapa sa otvorila a zbadal čiernu dieru, ktorá ho priťahovala rotujúcim tunelom. Stačil ešte vykriknúť, bojzlivito stiahnuť chvostík a chytiť za ruku Viktora, v ktorom hľadal ochranu. Obaja sa rútili neuveriteľnou rýchlosťou vpred a Viktor medzitým stihol aj oľutovať svoje rozhodnutie kúpiť si mapu a vybrať sa do Ludského sveta, veď pri mamkinej sukni bolo tak bezpečne. Čierna diera ich vychrlila priamo k brehom neznámej rieky.

Cez riekku viedlo točité schodisko až na druhú stranu a na prvých schodíkoch sa blyštal nápis Veľká rieka namalovaný dúhovými farbami. Schodisko bolo ale uprostred rieky a Viktor a Silvo nevedeli, ako sa k nemu dostať, ba vtedy ešte netušili ani to, že v tej rieke žije kúzelná víla Valentína. Valentína púšťa cez riekku iba toho, kto jej z hlavy vytrhne zlatý vlas. Odrazu sa vynorila z Veľkej rieky v plnej svojej kráse. Zlaté vlasy sa jej blyštili na slnku ako drachokamy a okolo jej ľahulinkých bielych priesvitných

šiat sa vznášal jemný opar, ako sa ich vlhkosť dostávala do kontaktu s teplými slnečnými lúčmi. Silvo bol nadšený z kúzelných víly a hneď ju aj požiadal: „Valentína, mohla by si ma naučiť chodiť po vode?“

„Áno! Podaj mi ruku a pod...“

Silvo kráčal po vode ako po lane držiac vílu za ruku. Jeden krok, druhý, tretí, štvrtý, obzrel sa za Viktorom, či vidí, ako mu to skvele ide a vtom... Vtom sa mu labka pokĺzla a stratil na moment rovnováhu. Ako padal do hĺbin Veľkej rieky, v zúfalstve sa snažil ešte zachytiť vílu Valentíny, ale stačil len schmatnúť jej dlhé zlaté vlasy. Valentínin bolestný výkrik prehlušil Silvov beznádejný rev a Viktorovo lamentovanie nad blížiacou sa záhubou jeho najlepšieho kamaráta. V tom momente sa Silvo vynoril z vody a v labke nad hlavou držal päť zlatých vlasov víly Valentíny. Tie boli jeho záchranou a víla Valentína musela pričarovať schodisko priamo k zajačikom.

Tak obaja vyrazili za Veľkú riekku, až sa dostali ku Kvetinovej lúke, na ktorej víla Rózička víla veniec z čarovných bylín. Tie bylinky mali moc vyliečiť všetky neliečiteľné choroby Ludského sveta. Chýbala jej už len jediná bylina.

Rózička zajačikom zakázala prejsť cez Kvetinovú lúku:

„Ak chcete prejsť cez Kvetinovú lúku, musíte chytiť Kúzelnú bylinu. Ale dajte si pozor, tá bylina je jedovatšia, než si myslíte.“

„Ale to my zvládneme, však, Viktor?“ ozval sa Silvo.

„Samozrejme,“ nedal sa zahanbiť Viktor.

Rózička vykúzli Kúzelnú bylinu. Silvo s Viktorom ju už-úž chceli chytiť, keď vtom bylina odskočila a skákala a skákala ďalej. Ale zajace odjakživa skáču rýchlo, nuž polahky Kúzelnú bylinu obklúčili a čoskoro bola vo Viktorových rukách.

Rózička uznala Silvovu a Viktorovu námahu. Zavila bylinku do venca, položila si

ho na hlavu a od radosti, že má konečne venček zo všetkých kúzelných bylín, začala tancovať, krútiť sa dookola rýchlejšie a rýchlejšie, až z prachu, ktorý sa okolo nej začal víriť, vykúzli cestu, za ktorou ležal Ludský svet. Silvo a Viktor boli prevzrušení a veľmi šťastní.

„Teraz už ideme ďalej,“ povedal Viktor.

Silvo s tým jednoznačne súhlasil. Obzrel sa, že ešte na rozlúčku zakýva Rózičke, ale nevidel už nič iné, len zvrátený prachový kužel, ktorý sa rozširoval k oblohe. Vyzeralo to hrozivo, čím viac sa približovali k Ludskému svetu, nuž pridali rýchlo do skoku.

Tak išli, poskakovali, až kým nenarazili na malú chalúpku, v ktorej bývala Stará pani. Počula škrať niečo na dvere, nuž otvorila a vpustila zajačikov dnu. Bola veľmi milá a štedrá. Ale zároveň bola trošku zvláštna, pretože hovorila so zvieraťkami. Rozumela aj Viktorovi a Silvovi, tak sa tam zdržali. Stará pani im rozprávala o Ludskom svete. Povedala, že Ludský svet zaniká, ale nikto nevie, prečo. Každý vraví, že ho môže zachrániť len Kvapka z Kúzelného jazierka. Ale nik sa tam nemôže dostať, lebo sa nachádza v Mrkvíčkovom sade.

„A takých je na svete veľa,“ dodala Stará pani.

„My vám s Viktorom pomôžeme, máme celkom dobrý čuch,“ oduševňoval sa Silvo.

„A to by ste dokázali?“ neveriacky sa spýtala Stará pani.

„Samozrejme! Všetci Viktor?“

„Áno!“ prisvedčil druhý zajačik.

„Poď, nájdime ten sad s jazierkom,“ nedomáloval Viktor a Silvo.

Tak hľadali. Netrvalo dlho a našli jazierko, už iba stačilo zobrať Kvapku. Ale museli ňou poliať kvetinu Alargozádu, ktorá kvitne iba raz za 1 000 rokov, a to iba pred očami zajačikov.

„To je tuším ďalšia úloha, ktorú musíme splniť,“ pomenoval Silvo, „dnes v noci o 00:00 by mala vykvetnúť.“

„A kde?“ nechápavo sa opýtal Viktor.

„Tam, kde je jedlo, kto-

ré zajačiky milujú,“ odvetil Silvo.

„V mrkvíčke!“ skrikol Viktor.

Tak v noci zobrali Kvapku a poliali ňou Alargozádu. Z kvetiny vychádzali svetielka a víli prach. Bola to prekrásne. Z vílieho prachu sa zobrazil na oblohe nápis: Ludský svet je zachránený!!! Viktor sa nesmierne tešil, že spolu so Silvom zachránili ten ich malý Ludský svet, do ktorého sa zместili práve len oni dvaja.

Viktor a Silvo sa dlho pozerali na oblohu, ale Viktor odrazu pocítil, že ho z toľkého prachu štípu oči. Prvá slza sa mu začala tlačíť do očí. Chtiac-nechtiac, po chvíli musel žmurknúť, slza mu najskôr rozmazala celý nápis na oblohe, písmeňká začali nejakou čudne tancovať, až sa pomaly rozplynuli. Vyčisteným zrakom sa opäť pozrel pred seba a zbadal starú zaprášenú mapu a zmenšujúcu sa čiernu bodku na jej obzore. Silvo stál vedľa neho a veselo zalieval mrkvíčku, ktorú si obaja pred časom zasadili.

Pretréla som si červené oči a spod jedného rožka periny som vykukla na svet v mojej izbe. Pri okne stála moja najlepšia kamarátka Silvia s krhličkou v ruke. Nevedela som, či sa mám robiť, že spím, alebo s ňou začať rozhovor o mojej prezývke, ktorú mi dala ona. Chvíľku som bola ticho, ale Silvia zrejme začula, že sa zobúdzam, pribehla k mojej posteli, odtiahla spotenú perinu a veselo zahľúsila:

„Vstávaj, spachtoš, obleč sa, polej naše BIO rastlinky a ideme sa von hrať. Nakresliť som pirátsku mapu s tajným pokladom. Cestu k nemu strážia rôzne zvery, lev, vlk, dinosaur, medveď... Budeme nimi akože my dve...“

Silvia horľavo vysvetľovala náš plán ďalšieho letného dňa a ja som prikyvovala. Áno, budem, budem čímkoľvek, len nie ZAJACOM. Toto bol môj najkrajší zážitok, pretože ním skončili moje nočné mory, a nakoniec, ani Silvia sa nemá čo smiať, veď aj ona bola v mojom sne zajac.

Viktória Bieláková, 4. B

POVEŠŤ O ZUBROHLAVE

3. miesto v celoslovenskej literárnej súťaži Dúha

Bolo to dávno, pradávnou, keď jedna dedina nemala svoje meno. Jej obyvateľia ho stále vymýšľali a vymýšľali, no i tak nič nevymysleli.

Raz sa však stalo, že istý mladík menom Janko si išiel ženu hľadať. Všade, kde len vkročil, ho všetky dievčence chceli. Ale on si so žiadnou nebol taký istý. Myslel si, že už celú dedinu pochodil, a že mu ostáva už len vrátiť sa a vybrať si jednu z dievčat, ktoré už videl. No na konci dediny zbadal v diaľke akúsi drevenicu. Hneď sa k nej s nádejou povalil. Zaklopal. Dvere otvorila krásna dievčina. Bola biela ako sneh, mala hrubé vrkoče so zapletenou stuhou vo vlasoch a krásne zelené oči. Keď sa pozrela na Janka, začervenal sa jej líčka. Volala sa Anička. Keď ju Janko zbadal, ani chvíľu nezaváhal a požiadal ju o ruku. Vtom sa z dverí vyrútila Aničkina mama a hneď si všimla, o čo ide, nuž sa na spýtala, či už ich zvyky vykonal, keď ju tak odvážne o ruku žiada.

„O akéže zvyky ide? Som silný a odvážny, pripravený získať ruku vašej dcéry!“

„Nuž, keď je tak, susednú dedinu ohrozuje býk, ktorý sa tam usídlil. Ľudia, čo tam žijú, sa ho veľmi boja. Je silný a ozrutný, a každú chvíľu niekoho zraní. Musíš mu vytrhnúť zub, ktorý je taký veľký, že mu až z jeho obrovského pysku vytrčá.“

„Už sa aj poberám, teda,

za chvíľu som tu aj s úlovkom!“

Janko vošiel do dediny bez mena. Na jej okraji je hlboká jaskyňa, príbytok býka. Prebrodil sa dovnútra cez hľbu blata, a tam už naňho čakal býk s rozdrapenými nozdrami a kopytami ryjúcimi zem. Janko zbral kopiju a celou silou ju hodil doň. Ale kopija ho tesne minula. Keď videl, že býk sa ešte viac rozčertil a kopytom rozryval zem, vedel, že je už zle-nedobre. Vtom si však spomenul na Aničku a začal s býkom zápasiť. Keď sa potkol o kmeň stromu, býk mal obrovskú príležitosť napichnúť ho rohami, a len centimetre ho delili od Jankovej hrude. V sekunde dostal Janko nápad: z nohavic si vyťahol opasok, omotal ním rohy býka a zavesil ho na konár stromu. Rýchlo mu odťal zub. Býk len bolestne zabučal, a kým sa spamätal, Janko už bol pri Aničkinom dome.

„Teta, tetuška,“ kričal natešený Janko so zubom vo vreci.

Ale Aničkina mama sa až tak netešila, lebo nechcela stratiť dcérku. Vymyslela preto Jankovi ďalšiu skúšku: mal ísť ešte raz k býkovi a odťať mu roh.

Janko zosmutnel, ale znova sa vybral tou istou cestou k býkovi a tušil hrozny boj. Býka našiel už v predsieni jaskyne a pustili sa do seba. Všetko naokolo sa prášilo a rumázgalo. Janko ho pritlačil o stenu, chcel odťať roh, ale nemal dosť sil.

Znova si spomenul

n a Aničku, schytil kamennú a celou silou ním udrel býkovi roh. Ten hneď odpadol, Janko ho schytil, a kým sa býk spamätal, bol už hodný kus za jaskyňou v dedine.

„Teta, teta, už mám aj roh!“ kričal zďaleka rozradostený Janko.

Ale teta sa ani tak nechcela vzdáť Aničky a povedala mu:

„Janko, vidím, že si máš dosť, ale musíš splniť ešte poslednú úlohu. Odsekni býkovi hlavu!“

A tak Janko chtiac-nechtiac znova sa vybral do susednej dediny k býkovi. Ten unavený a ubolený po bojoch spal, a tak mu Janko rýchlo sekerou odťal hlavu a bolo dokonané. Aničkina mama ho už z diaľky videla aj s hlavou býka, tak zvolala: „Chystáme svadbu!“

Svadba bola veľká a vypilo sa veľa vína. Zúčastnila sa jej aj celá susedná dedina a bola Jankovi vďačná, lebo ich ochránil pred nebezpečným býkom. Preto Janko dostal tú česť vymyslieť meno pre dedinu. Rozmýšľali spolu s Aničkou a dali jej meno Zubrohlava.

Odvtedy sa tento názov uchováva, kým zas nejaký nový hrdina neochráni dedinu pred iným nebezpečenstvom a nepremenuje ju.

Nina Jatyelová, 4. B

Ďakujeme VÁM ZA VAŠU LÁSKU

Súčasťou vyučovania slovenského jazyka v 8. ročníku je aj tvorba slohovej práce – slávnostného príhovoru. Vybrali sme pre vás jednu ukážku, ktorej autorom je Adam Mlynarčík z 8. C triedy:

Drahá naša babka, drahý náš dedko, milé tety, ujovia, stryanky a strýkovia, milí bratrance a sesternice i všetky Vaše rodiny, drahí priatelia a známi.

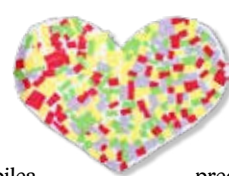
S r d e ě n e

Vás, v mene našich starých rodičov, vítam na oslave ich vzácného jubilea, ktorým je šesťdesiat rokov ich spoločného života. Som veľmi rád, že sme sa tu všetci takto zišli a spoločne si prišli uctiť našich drahých oslávencov.

Sú to už roky, čo medzi nami žijú títo vzácní ľudia. Můžeme im vďačiť za veľa, pretože, ako všetci vieme, ani jeden z nás by tu bez ich pričinenia dnes nebol. Láska ľudí spája od počiatku sveta. Objaví sa, rozkvetne a prináša svoje ovocie. Tak je to, milí hostia, i s našimi starými rodičmi. Spoznali sa v časoch druhej svetovej vojny, keď slovo „prežiť“ znamenalo veľmi veľa. V útrapách tejto doby museli čeliť náročným životným prekážkam, a práve láska sa stala útočiskom týchto dvoch mladých ľudí. Nebolo ľahké priviesť do sveta plného nenávisť, bojov a zlosti deti. No predsa v sebe našli silu darovať život svojim trom synom a dcérou. Sklámam sa pred Vami, drahá babka a dedko, s veľkým obdivom, ako ste si dokázali byť v takýchto ťažkých časoch oporou. Bodaj by sme i my, Vaši vnuci, zdedili po Vás aspoň črepinku z Vašich dobrých vlastností.

Ale nielen to našich drahých starých rodičov spája. Je veľa udalostí a situácií, za ktoré im můžeme,

drahá rodina, vďačiť. Ako malý chlapec spomínam si, s akou láskou mi moja babka varila mliečnu ryžu s cukrom a škoricou. Vymýšľal som a mrnčal, stále som bol s niečím nespokojný, a babka s milujúcim pohľadom a teplým pohladením jej krehkej ruky, riekla mi „Papkaj si, Bobocku, lebo to budeš mať studené.“ Kolkokrát sme sa ako deti po uši zašpinili a rodičia so zdvihnutým ukazovákcom mierili k nám, no babka nikdy netrestala, vždy dokázala všetko riešiť s pokojom v srdci a úsmevom na perách. I starý otec, hoci tvrďšou rukou, predsa len nás, svojich vnukov, naučil poriadku a zodpovednosti. Dnes, keď už väčšina z nás má svoje rodiny, s hrdosťou můžeme čerpať zo skúseností a rád, ktoré nám s veľkou láskou odovzdávali a stále odovzdávajú naši starí rodičia.

Pravé Vám, naša drahá babka a náš drahý dedko, ďakujeme za Vašu obetavosť a chápatosť v situáciách, keď i tým najväčším flegmatikom dochádzala trpezlivosť.

Ďakujeme Vám za Vašu lásku, ktorou ste nás obdarúvali, za Vašu nekonečnú trpezlivosť, i za Vaše milosrdné klamstvá, ku ktorým sme Vás donútili my, Vaši vnúčikovia, aby ste nás uchránili pred zaslúženým trestom od našich rodičov, a Vy ste vtedy tak milo súhlasili.

Vďaka Vám za všetko, čím ste až do dnešnej chvíle obohatili život každého jedného z nás.

K Vašmu krásnemu šesťdesiatemu výročiu sobáša Vám preto, v mene celej našej veľkej rodiny, z úprímného srdca chcem zaželať ešte mnoho takto spoločne prežitých rokov s pevným zdravím, úsmevom na tvári a so srdcom plným radosťou. Nech Vás Pán Boh sprevádza a dožičí Vám ešte dlho tešiť sa zo svojich detí, neviest a zaťov i zo svojich vnukov. **Výtvarná práca Tatiana Luscoňová, 1. B**

Korytnačka BEZ MAMIČKY alebo Neublížujte zvieratkám

Jedného slnečného dňa sa pri rieke Torysa narodila malá korytnačka. Otvorila očka a začala hovoriť prvé hlásky. Otec a strýko sa radovovali, že po dlhom čase im do rodiny pribudol ďalší malý člen. Unavená mamička začala zívvať. Zaspala. Spolu s ňou aj malá korytnačka.

Teta Matilda na druhý deň uvarila bylinkový čaj a odišla natrhať ďalšie byliny. Pri rieke sa objavili zlí chlapi, ktorí hádzali do tety Matildy kamene. Teta si myslela, že chlapi prestanú, a tak pokračovala v cestate. No oni ešte viac. Pomalou chůdzou sa napokon dostala späť do domu. Ale bolo už neskoro. Chlapci hádzali

kamene aj do mamičky malej korytnačky. Zúfalo tam ležala. Chlapci odišli.

Teta Matilda jej už nevedela pomôcť. Mamička zomrela. Ani liečivé bylinky jej nepomohli. Rozlúčili sa s ňou. A tak malá korytnačka vyrastala bez mamičky. Myslela na svoju mamičku každý deň.

Dominika Jagelková, 4. B

FANTÓM AKVÁRIA

Chytil som zlatú ryбку, ale tá ryba vôbec nerozprávala. Ako to už v rozprávkach býva, zlatá ryбка by mala prehovoriť a splniť tri želania. Ale tá moja nič! Ticho. Rozhodol som sa teda, že si ju doma pekne zjem. Odložil som ju do vedra, ktoré som mal v mojom malom člene a chytil som ďalšie ryby.

Stmievalo sa, nuž som sa vrátil domov s chabým úlovkom – jednou rybou. Zlatú ryбку som doma hodil do akvária, pretože na večeru bola pre mňa príliš malá. Keď som si neskôr písal úlohy, ryba na mňa stále pozerala, „šmochčila“ na mňa a otvárala ústa, akoby chcela niečo povedať. Nevšimával som si ju. Tváril som sa, že ma to nezaujíma, ale v skutočnosti ma to veľmi zaujímal. Zvláštne správanie zlatej ryčky sa opakovalo už niekoľko dní. Sem-tam som na ňu hodil očkom i ja a premýšľal som, ako ju mám nazvať. Dlhú mi nič vhodné nenapadlo. Nevedel som jej nájsť normálne meno, hútal som a ryba stále na mňa pozerala a stále otvárala ústa. Občas sa mi zdalo, že sa uskríňa. Iste sa mi vysmieva, že som jej nedokázal vymyslieť meno... Nazval som ju teda Ryba bez mena.

Jedného upršaného rá-

na, keď som mal ísť na futbalový tréning a miesto neho som trčal doma, začala sa atmosféra pochmúrneho dňa prenášať z mokrých a zabahných ulíc a záhrad už aj na mňa. Bol som nahnevanej aj na tú rybu, ktorá upútavala na seba pozornosť ostrým špliechaním chvosta o sklenené steny. Pozerala z akvária na mňa a ja na ňu. Rozhodol som sa, že ju darujem kamarátovi, ktorý je „šialenec“ do chovu rýb. Vybral som ju z akvária a už-už som chcel s vedrom v ruke urobiť prvý krok, ale vtom sa ozvala ryba a hovorí mi: „Nie! Nie! Nie! Nerob to!“

Myslel som, že sa mi to zdá, však také stavy sú raz za čas normálne, ale z vedra sa opäť ozvalo:

„Nerob to!“

Položil som v pomykove vedro na zem a prizrel som sa rybke lepšie. Opäť otvárala ústa. Rozprávala, že ju to už nebatví plávať v tom akváriu 100x100 cm. Predtým plávala vo veľkej rieke a žila si ako kráľovná.

„A teraz? Som stroskotanec,“ povedala ryбка a vypustila do vody obrovskú bublinu, „ale ak ma pustíš, splním ti tri želania.“

Nebral som jej slová vážne. Tri želania? A čo

sme v rozprávkovom svete? Ale ryбка trvala na svojom. Nuž som opatrne skúsil:

„Prajem si, aby som bol veľmi múdry v škole, nie že by som nebol, ale nech som ešte, ešte múdrejší.“

A naozaj. Odvtedy som prežíval krásne školské mesiace, a to som často len sedel v lavici a sníval. Sníval o tom, aké želania si ešte budem žiadať splniť od ryčky.

V deň mojej plnoletosti som si prijal, aby som bol bohatý a darilo sa mi vo všetkom, čo začnem. Stalo sa. Tak som rybičke kúpil aj väčšie akvárium a chodil som si ako pántok. Darilo sa mi a mal som skvelý život.

Posledné želanie bolo, aby som si mohol priat ďalších 5 000 želaní. Ryba mi povedala, že to sa nedá, takto to nefunguje. Ale ja som bol tvrdohlavý. Bolo to predsa moje tretie želanie. A to mi musí splniť! Ryba iba otvárala ústa, gúľala očami a nechcela ustúpiť... Naraz som kdesi z diaľky začul akési slová:

„Peter! Peter!“

Zobudil som sa. Mama odhrnula paplón a povedala mi, že meškám do školy. Zaspal som. Ale kto by sa aj chcel zobudiť z takeho sna?

Peter Jagelka, 8. C

MÔJ HRDINSKÝ ZÁPISNÍK

Povedala maminka, že som veľká hrdinka! Psiča – chúda ubolené, na pricestí zatúlané.

Nôžky krivé, dochrámané, od vandalov dolámané. Malé psiča veľmi trpí, bolo blízko strašnej smrti.

Pomôcť mu ja veru musím, lebo tým ja veľmi trpím. To maličké stvorenie nemá žiadne chránenie.

Vezmem ho ja k sebe domov, poskytnem mu moju pomoc. On tú pomoc potrebuje, a mňa to tak motivuje, že som niečo urobila, malé zviera zachránila.

Natália Jašáková, 8. C

Sebastian Metes, 7. B

Nikoletta Pitáková, 4. B

Nebyť toho psa...

V jedno teplé letné popoludnie som sa vybrala na prechádzku. Bolo mi veľmi horúco, a tak som išla k lesu.

V lese bolo ticho a príjemne chladno. Čím dlhšie som kráčala, tým viac sa mi páčilo praskanie konárov pod nohami. Prechádzala som sa už asi hodinu, keď som v diaľke počula brechot psa. „Určite je tam niekde poľovník so svojím psom,“ pomyslela som si a spokojne kráčala ďalej. Už som sa ani nezamýšľala nad tým psom, keď som ho počula opäť, ale teraz o niečo silnejšie. Trochu som sa prelakla a začala premýšľať, čo sa deje. Psa som počula stále viac a viac, čoraz silnejšie a intenzívnejšie. Pes bol pri mne čoraz bližšie a bližšie. Bá-

la som sa, a tak som začala utekať. Pes ma dobehol a zastavil. Veľmi som sa bála, zahryzol sa do môjho trička a ťahal ma tým smerom, odkiaľ prišiel. Ťahal ma tak dlho, až som v diaľke uvidela zraneného človeka. Rýchlo som pribehla a zistila som, že dievča, ktoré bolo asi v mojom veku, malo zlomenú nohu. Potom sa mi predstavilo. Volala sa Michaela. Zobrala som konár a svojou mikinou som ho priviazala o jej nohu, aby ňou nemohla pohybovať, a aby ju to nebolelo. Pomohla som jej vstať. S veľkými bolesťami nohy a podopierajúc o mňa išla Miška pomaly domov. Jej rodičia ju odviezli k lekárovi. Na druhý deň som ju prišla navštíviť.

Veselá Miška po domov už „behala“ s barlamami a sadrou na nohe.

Patricia Kolčáková, 8. C

Korytnačka Mirka, ktorá nevedela plávať

Jedného rána sa pani korytnačka Eliška dozvedela, že bude mať malé korytnačky. Veľmi sa na ne tešila. Nakoniec sa dočkala a prišiel ten deň, keď sa vyliarli.

Jedno bolo šikovné a múdre a tomu dala meno Bystrík. Druhé bolo dievčatko a bolo neobyčajne krásne a dala mu meno Rozinka. Tretie bolo škaredé, nemalo pekne vyrýpaný pancierik a tomu dala meno Mirka.

Každé zviera pri vode sa jej vysmievalo, že je škaredá a neschopná, lebo nevie

plávať. Mirka sa za to hanbila a chcela sa skryť, ale mamička ju zastavila a povedala jej:

„Mirka, neboj sa. Ideme spolu s tvojimi súrodencami učiť sa plávať v rieke Torysa.“

Každý z jej súrodencov vedel suprovo plávať, len ona nie. Veľmi rýchlo to vzdávala, ale opäť to skúšala ďalej.

Mamička vyhlásila, že pre tento deň bolo plávania dosť a ide sa domov. Po tvrdej práci im chcela navariť bryndzové halušky s rybou.

Mirka sa ukryla za krík a chcela skúšať ďalej. Najprv plávala pri kraji, potom sa priblížila ku kryhe neďaleko brehu, až plávala stredom koryty rieky Torysa. Okolo nej boli ryby, ryšavý rys a dobytok z Korytnice, ktorí ju tak chválili, ako vie dobre plávať, až sa zapýrila.

Vtedy si Mirka povedala, že môže byť zviera neviem aké škaredé a neschopné, ale za snahu a trpezlivosť môže byť šikovné ako ostatné a zaslúži si uznanie.

Nina Jatyelová, 4. B

TRAJA malí HRDINOVIA

Jedného dňa sa traja mravčekovia – Dodko, Ferdo a Lolko vybrali na lúku. Cestou zažili dobrodružstvo. Mravčekovia boli najlepši kamaráti dlhé tri roky. Radi sa prechádzali na

lúke. Keď sa aj dnes po tretíkrát rozhodli, že tam pôjdu, nevedeli ešte, čo ich čaká. Cestou si spievali pesničku – Traja dobrí kamaráti, tralala... Ľšli po chodníku spievajúc, no zrazu v dialke

videli niekoho plakať. Pribehli tam. V tráve uvideli dve malé muchy so zranenými krídlami. Jednej muche pomohli vstať, ale tú druhú museli odnieť. Dodko odniesol muchu Lindu,

tú, ktorá sa nevládala postaviť, a Ferdo s Lolkom pomohli muche Zore. Cestou sa rozprávali. Obe boli sestry, ktoré bývali od lúky asi štyri kilometre. Keď vošli do domu, mucha Zora im dala koláče a poďakovala. Potom odišli. Na druhý deň mravčekov navštívil starosta Zo-

lo. Dal im tri medaily za pomoc dvom muchám. Oni poďakovali a išli navštíviť Zoru a Lindu. O niekoľko dní sa vyľiečili. No tri mravce budú ešte dlho spomínať na deň, kedy pomohli niekomu v núdzi a našli si pri tom kamarátky.

Dominika Jagelková, 4. B

ŠKOLSKÉ UDALOSTI V SKRATKE

SÚŤAŽE

Celoslovenské kolo:

- Martina Pitáková, 9.A a Margaréta Pienčáková, 6.B po úspechoch v **astronomickej súťaži** v krajskom kole (získali 3. miesto) postúpili do celoslovenského kola, ktoré sa bude konať v Žiari nad Hronom;
- Nina Jatyelová, 4.B po víťazstve v okresnom kole, ktoré sa konalo v našej škole 2. 5. 2013, postúpila do celoslovenského kola súťaže v **rétorike Štúrov Zvolen**, ktoré sa bude konať 27. – 28. mája 2013 vo Zvolenskom zámku;
- v celoslovenskom kole **recitačnej súťaže Rozprávkové vretienko**, ktoré sa uskutočnilo 29. 4. 2013 v ZŠ Alexandra Dubčeka v Bratislave, získala Nina Jatyelová zo 4.B triedy mimoriadne ocenenie: Cenu starostky mesta Bratislava za najlepšie umelecký prednes;
- pod patronátom MŠ SR sa uskutočnila 3. 5. 2013 v Staršej Lubovni **celoslovenská literárna a výtvarná súťaž Dúha**, z ktorej si krásne ocenenia odniesli naši traja žiaci: Viktória Bieláková (4.B) 2. miesto v II. kategórii, Nina Jatyelová (4.B) 3. miesto v II. kategórii a Adam Mlyнарčík (8.C) 3. miesto v III. kategórii.

Krajské kolo:

- Nina Jatyelová sa v krajskom kole **recitačnej súťaže Rozprávkové vretienko**, ktoré sa uskutočnilo v Kysuckom Novom Meste 9. apríla 2013, umiestnila na 2. mieste, čím postúpila do celoslovenského kola;
- v **astronomickej súťaži Čo vieš o hviezdach?** sa Martina Pitáková (9.A) a Margaréta Pienčáková (6.B) umiestnili na 3. mieste vo svojich kategóriách, a tak postúpili do celoslovenského kola súťaže;
- dňa 10. 4. 2013 sa **naši žiaci** zúčastnili krajského kola v **hádzanej**, ktoré sa konalo v Kysuckom Novom Meste, kde získali 3. miesto;
- **naše žiačky** sa v krajskom kole v **hádzanej** v Predmieri umiestnili na krásnom 2. mieste.

Okresné kolo:

- okresné kolo **rétorickej súťaže Štúrov Zvolen** sa uskutočnilo 2. mája 2013 na pôde našej školy a víťazstvo, ako aj postup do celoslovenského kola si odniesla Nina Jatyelová zo 4. B triedy;
- dňa 11. apríla 2013 sa v CVČ Maják uskutočnilo okresné kolo **recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín**, kde našu školu reprezentovali dve žiačky: Nina Jatye-

lová (4. B) získala 1. miesto a postup do krajského kola, Natália Jochimová (7. C) sa umiestnila na 2. mieste;

- v okresnom kole **hádzanej** získali dievčatá 1. miesto a postúpili do krajského kola.

Školské kolo:

- školské kolo najprestížnejšie a najobľúbenejšie **recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín** sa uskutočnilo 8. 4. 2013 s nasledovným umiestnením našich žiakov:

Próza

1. kategória: 1. miesto – Nina Jatyelová, 4.B; 2. miesto – Patrícia Kovalíčková, 2.B; 3. miesto – Silvia Stopiaková, 4.B a Marek Romaňák, 2.B

2. kategória: 1. miesto – Natália Jochimová, 7.C; 3. kategória: 1. miesto – neudelené; 2. miesto – neudelené; 3. miesto – Viktória Kolčáková, 8.B

Poézia

1. kategória: 1. miesto – neudelené; 2. miesto – neudelené; 3. miesto – Alexandra Kvasničáková, 3.B

2. kategória: 1. miesto – Laura Plevjáková, 5.C;

- 26. 3. 2013 sa v našej škole uskutočnila súťaž **Slávik Slovenska 2013**, kde žia-

Turacová, 9.A; 3. miesto: Viktória Kolčáková, 8.B

Prví dvaja víťazi z každej kategórie reprezentovali našu školu v okresnom kole.

Školské akcie:

- pod vedením p. uč. Zafkovej na občianskej výchove v 7. C bol pán starosta, ktorý ocenil listy žiakov na tému: „**Čo by som chcel v obci zmeniť?**“ vecnými cenami;
- v stredu 17. apríla sa žiaci prvého stupňa našej školy spolu s deťmi z materskej školy boli pozrieť na **divadelné predstavenie – Doktor Jajbolito**;
- žiaci I. stupňa pripravili na **Deň učiteľov** milý program plný básní, piesní, tancov, vtipov zo školských lavíc, ktorý predviedli svojim vyučujúcim na dolnej chodbe v starej budove školy;

- na **Deň Zeme** sa konali v našej škole rôzne akcie na ochranu životného prostredia, ako aj na zvýšenie informovanosti detí o dôležitosti čistej a zdravej prírody, žiaci pozbierali odpadky v našej obci, pričom jednotlivé triedy mali rozdelené úseky, ktoré vyčistili. Aj v rámci turistického krúžku pod vedením uč. Kojďáckovej žiaci zbierali odpadky. Nazbierali 15 plných vriec odpadu a vyhotovili aj fotodokumentáciu „divokých skládok“.

Spracovali: Viktória Bieláková a Silvia Stopiaková 4.B, Patrícia Kolčáková 8.C

Deň učiteľov – program detí

ÚSPECHY V HÁDZANEJ

Naše žiačky sa v krajskom kole v hádzanej umiestnili na krásnom 2. mieste a naši žiaci na 3. mieste.

ŽIAČKY

Predmier. Prvý zápas vyhrali nad Čadcou 18:2. Druhý zápas prehrali s Bytčou, avšak napriek prehre odohrali peknú hru. Hráčky: Simona Revajová, Ni-

kola Skurčáková, Beáta Kytková, Denisa Šurinčíková, Dáša Kudjaková, Veronika Dobierková, Michaela Sivková, Sára Adamčíková, Angelika Kovaliková, Anna Huráková, Diana Pikošová, Mária Kekeláková.

Na zápase s nami boli ešte naše žiačky, ktoré sa v budúcnosti budú venovať hádzanej. Výbor-

ne povzbudzovali hráčky a vytvárali skvelú športovú atmosféru. Všimli si techniku a taktiku hry. V dnešnej digitálnej dobe je motivácia detí k športu veľmi dôležitým činiteľom, nakoľko sa naučia zmysluplne tráviť svoj voľný čas, a tým aj predchádzať rôznym nástrahám (drogy...), ktoré na dnešnú mládež číhajú.

ŽIACI

Dňa 10. apríla 2013 sa naši žiaci zúčastnili krajského kola v hádzanej, ktoré sa konalo v Kysuckom Novom Meste, kde získali 3. miesto. Naši chlapci si za predvedený výkon proti evidentne vyspelejšiemu súperovi zaslúžia pochvalu aj naše podakovanie.

Výsledky našich žiakov: ZŠ Rabča – ZŠ

Benice 17:28, ZŠ Rabča – ZŠ Kysucké Nové Mesto 13:20.

Reprezentovali – Milan Tisoň (9. A), Jozef Piták (9. A), Juraj Maxa (9. A), Adam Grobarčík (9. A), Dávid Duda (9. A), Peter Sifka (9. C), Maroš Gluch (9. C), Ján Garaj (8. B), Dávid Briš (8. C), Roman Heretík (8. A).

-žžk-

Na vlnách kreativity našich žiakov

Silvia Stopiaková, 4. B

Vorčák Marcus, 3. A

Monika Jagnešáková, 3. A

Klára Barutíková, 3. A

Zdenka Lachová, 8. D

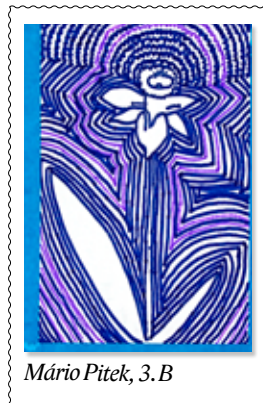
Katarína Staselová, 7. C

Voda, čo má drží nad vodou Alžbeta Slovíková, 7. A

Domínika Jagelková, 4. B

Mário Pitek, 3. B

Angelika Turáčová, 4. B

EGO – žijeme len raz Dávid Prisenžňák, 7. A

Timotej Murín, 1. B

Viktória Šurinová, 4. A

Vanesa Zboňáková, 4. A

Alžbeta Gurová, 3. A

KOMIKS ČISTÁ PRÍRODA

1 EXKURZIA V LESE

3

2

4

Alžbeta Slovíková, 7.A

Tajnička

Crossword grid with 17 numbered squares for clues. Includes a small cartoon chick illustration.

- 1. Doplňte spojku do vety: „Povedal som Ti, ___ prídem neskôr.“
2. Doplňte do vety predložku: „Stál som ___ aute.“
3. Ako sa nazýva neohybný slovný druh, ktorý vyjadruje rôzne okolnosti deja ako miesto, čas, spôsob alebo príčinu?
4. Ako sa nazýva neohybný slovný druh, ktorý spája slová alebo vety?
5. Doplňte do vety príslovku času: „Dohodli sme sa, že prídem _____.“
6. Doplňte do vety: Príslovky, predložky, spojky, častice a citoslovčia sú slovné druhy.
7. Aký zvuk vydáva koza? Doplňte zvukomalebné citoslovčia.
8. Akým slovným druhom sú tieto slová: „nad, pod, pri, zo, do, ku“?
9. Nájdite vo vete príslovku a určite, akú okolnosť deja vyjadruje (miesto, čas, spôsob, alebo príčinu). Veta znie: „Nahneval si ma, preto som odišiel.“
10. Pomenujte tento slovný druh „aúúúú“.
11. Doplňte správnu predložku: „Pod ___ mnou!“
12. Ako nazývame neohybný slovný druh, ktorým vyjadrujeme svoj osobný postoj?
13. Doplňte: Neohybné slovné druhy nemajú gramatické
14. Doplňte vhodnú časticu: „Mám 5 €.“
15. Doplňte príslovku miesta: „Výstup na Babiu horu sme začínali“
16. Aká spojka vo vete chýba: „Nebol tam Jano, Peter.“
17. Doplňte príslovku spôsobu: „Najprv bolo ešte vidno, ale potom sme šli úplne“ Adam Mlynarčík, 8.C